

Al Berto

Tűzvészker

*Fordította és az utószót írta
Urbán Bálint*

üzenet (recado)

figyelj rám
legyen tiszta a napod és
legyen erőd minden fénysarkon
elég táplálékot gyűjteni saját halálodhoz

oda menj ahol már senki sem ismer fel
vagy beszél hozzád – menj át ezen
a kihunyt krátermezőn – lépj át ezen a vízajtón
ami széles mint az éjszaka

hagyd hogy beborítsanak a kassziopeiafák
és a savmarta őrült mogyorók
kiemelkedjenek a repülés szédületében – hagyd
hogy az ősz elhozza a madarakat és a méheket
hogy az éjszakát
szűk szíved édesében töltsék – hagyd

legyen tiszta a napod
és a bőrön túl építs egy sóboltívet
örök menedéket – hol meghúzza magát a tenger
az éjszaka illanó látogatója

ne feledd a fénnel rakott hajót
a poros vágyakkal – ne feledd az aranyat
az elefántcsontot – a hatvan halálos tablettát
reggelire

nyomok (*vestigios*)

régen
amikor még hittük hogy létezik a hold
verseket is írhattunk
és szájból szájba adtuk
tiltott nyállal az őrlött üveg mérgét – régen
szétfolytak a napok mint a víz és kimosták
a mocskos maszkok fekélyeit

ma
már egy szót sem lehet leírni
egy szótag sem marad meg a száraz kövek között
vagy terjed szét az alkohol- és rézrozsdaszobában
kiterített testen – ott éjszakázunk

ahol tudunk – egy korlátozott és rögeszmés
szókincsben – amíg a villám át nem szúrja a nyelvet
és semmit sem lehet már többé hallani

mindennek ellenére
csak ismételtjük tovább a mozdulatokat
és szelíd nedveket iszunk – a cédrusok lázára
felkapaszkodunk amíg el nem érjük
a titkokat tartó csillagfát
és

a fény rejtélye zuhogó önkívületbe
nem korbácsolja szemünk

egy másik nap

(outro dia)

bezuhan a keserű szív hajnalába
a feketeposzáta aki az imént még itt énekelt
most
az arc bánata elérte a száját
hogyan felégesse a test és a föld
közelgő halálát

de ha eljön az éjszaka
a fátylak érthetetlen fényeivel telve
megállnak az órák – tárd ki szárnyad
sértsd fel a fojtogató eget és ne mozdulj
hadd lássam hogy töröd szét
azt amit gondolok de már le sem írok – azt
aminek már nincs neve és úgy isszák ki
mint bürök poharat a szakadék szélén
tested szépségének szomszédságában

később majd
hagyom hogy a nap
tovatűnjön a felszálló hajóval
ami a rossz híreket szállítja
és az elfelejtett dolgok átható szagát – felteszem
[a szemüveget
hogyan lássam a láthatatlan tengert és a felparázsló ujjat
ahogy a homokba rajzol egy aranyozott szélablakot

kert

(horto)

vak férfiak keresik a szerelem látványát
ott ahol a napok felhúzták ezt az
elbonthatatlan falat

görnyedten mennek a zúgó szélben
felemelt kézzel – énekelnek

a horizont egy penge
elvágja a meteoritok üstökét – elvágja
az arcát azoknak akik belesnek
a láthatatlan városok sötét színpadára

ezüstös nyirok folyik a vakok szívébe
és az éjszaka üres álmokkal gyötri őket

mindig elalszanak
mielőtt a szemek hamuja felégne
és szétszóródna

a távol mélyén sötét sóhaj
hallatszik
ahogy a hajnal újra felébred
a tűzvészek kertjében

folytatják útjukat
liliomkötéllal elszorítva hangjuk
a vakok
a lassú tűz teste – egy túskebokor
ami hirtelen belülről lángra kap

későn kelni (*acordar tarde*)

minden hervadt virág a kezében kötött ki
amikor megállt a folyó és az éjszaka
szikrázott mint a kanyarban
kisikló motor és másnap a posta
már nem kézbesített leveleket

hasztalan keresed azt amit még nem
falt fel a tenger
nyelved a bérgyilkos
nyálára ragad egy használt bélyeg
hátdalán – kezében a kés
rajta pedig az alkalmi szeretők
fertőzött vérenek könnyörtelensége – nincs mit tenni

egyedül vágsz bele az életbe
kitért karokkal mintha vízbe gázolnál
sóboltívvé feszülő tested pedig
háznak hazudja magát
ahová behúzódok
a halálos déli verőfény elől